

[Hans Rasmussen.]

hvis Mindretallets Ændringsforslag vedtages.

Jeg skal her minde om, hvad jeg tidligere har udtalt om dette Spørgsmaal, nemlig at det ofte stiller sig saaledes, at det, der kan ske Skade ved, er den Brug, der i Pressen gøres af det, der kommer frem under de offentlige Retsmøder. Jeg gaar ud fra, at det er det samme Forhold, der har givet Anledning f. Eks. til den Udtalelse, som den tidligere Højesteretspræsident, Dr. jur. Gram fremsatte offentlig, da Retsplejeloven holdt 10 Aars Jubilæum. Jeg beder om Lov til at fremkomme med et Par ganske korte Citater. Dr. Gram sagde da bl. a.: Jeg haaber og tror, at ogsaa Pressen vil lære, at der ofte er god Grund til at bøje sig for Parternes Ønske om, at Sagens Begivenheder ikke bliver offentlig refereret.

Hvad angaar Begrænsningen af Anvendelsen af Domsmand, slutter jeg mig ligeledes til den ærede Ordførers Bemærkninger og gør opmærksom paa, at der efter min Opfattelse er noget skævt i, at de to Oppositionspartier, som ganske aabent ikke ønsker mere Lægmandsdeltagelse i Retsplejen end højst nødvendigt, dog gaar med til at lade Domsmand vedvirke i Landsretterne, hvor man i Forvejen har den kollegiale Domstol. Jeg synes, der er noget skævt i, at man ikke ønsker Domsmand ved Underinstansen, hvor Dommeren sidder alene. Jeg beklager det Standpunkt, man her indtager, og jeg haaber, at man, inden Sagen bliver færdig, skal være blevet overbevist om, at Ministerens Forslag, saaledes som det forelaa for os, indeholder den bedste Ordning.

Hvad angaar Nævningerne, maa jeg maaske ganske kort yderligere have Lov til at udtale, at det er bemærkelsesværdigt — i alt Fald forekommer det mig, at man har Lov til at betegne det saaledes —, at Mindretalspartierne, naar de skal til at gøre op med det Forslag, der her foreligger, udfolder de allerstørste Anstrengelser. Jeg skal ikke fortabe mig i Betragtninger over de Udtalelser, der ved tidligere Lejlighed er fremsat — de Medlemmer, der har større Interesse for dette Spørgsmaal, vil have i tydelig Erindring de Standpunkter, der blev forfægtet af Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Elmquist, og af de Konservatives Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel. Vi har alle været klar over, at det for disse Medlemmer naturligvis gælder om at holde Grundloven, men heller ikke en eneste Tøddel mere. Man gaar saa langt, som man nogenlunde er i Stand til,

naar man skal holde sig indenfor den Grænse, der fastsættes i vor Forfatning.

Man mener, at det her foreslaaede vil medføre ca. en Snes Nævningesager om Aaret i det hele Land. Andre, hvis Evne til at gøre disse Ting op, jeg er tilbøjelig til at tro er lige saa stor som de ærede Medlemmers, der her optræder som Mindretal, anfører, at Antallet i Fremtiden neppe vil blive mere end et Dusin. Et Dusin Nævningesager om Aaret, det er, hvad man fra Oppositionspartiernes Side under den almindelige Befolkning, under Lægmand, naar Talen er om Deltagelse i Retsplejen!

Jeg gør opmærksom paa, at der i Betænkningen ikke mindre end 3 Steder gøres Udfald mod den Institution, hvis Forbliven jeg ved tidligere Lejlighed har gjort mig til Talsmand for, og som jeg fremdeles ønsker maa opretholdes ganske ubeskaaret og egentlig helst saaledes, at dens Virkeomraade blev udvidet, hvad mit Parti i Fjor pegede paa. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til det Sted i Betænkningen, hvor Mindretallet udtaler sig om, hvad det mener om Nævningeinstitutionen. Udtalelsen maa her betegnes som en forholdsvis civiliseret Krigsførelse; men det varer ikke længe, før man giver sig til at forstærke sine Angreb paa Nævningeinstitutionen, forstærke sine Udtalelser imod den. Blader vi videre, vil vi se, at Venstre-mindretallet har faaet fat i ny Ammunition, og nu fyrer man paa ny kraftigt løs mod Nævningeinstitutionen og advarer mod at benytte den.

Og læser vi videre i Betænkningen, vil vi se, at det konservative Medlem, det ærede Medlem Hr. Pürschel, ikke føler sig tilfreds med de Bemærkninger, der alt tidligere er fremsat om Nævningeinstitutionen i Betænkningen, men tager fat paa egen Haand og lægger et ekstra Skud i Kanonen og fyrer løs fra Batteriet Pürschel imod Nævningeinstitutionen. Det ærede Medlem har aabenbart ønsket at sende en Stinkbombe ud mod denne Institution.

Det er ikke uden Interesse at lægge Mærke til Indholdet af den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Pürschel har fundet Anledning til at fremsætte i Betænkningen. Det ærede Medlem Hr. Pürschel anfører her — og for øvrigt Overensstemmelse med, hvad der er fremsat tidligere —, at der er Fare for urigtige Afgørelser. Det har vi hørt før. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at der, saa vidt jeg kan skønne, ikke er større Fare for urigtige Afgørelser ved Nævningedomstole end i de Tilfælde, hvor juridisk